

🎯 *Cele lekcji – wymagania ogólne*

- ◆ budzenie odpowiedzialności za jedność Kościoła.

☰ *Treści nauczania – wymagania szczegółowe*

Uczeń:

- ◆ podejmuje refleksję nad podziałami w łonie chrześcijaństwa;
- ◆ zajmuje stanowisko w sprawie sposobów działania na rzecz jedności chrześcijan;
- ◆ podejmuje modlitwę i konkretne działania służące budowaniu jedności wyznawców Chrystusa.

📖 *Wartości*

- ◆ odpowiedzialność za jedność wspólnoty chrześcijańskiej.

📌 *Propozycja realizacji*

Wprowadzenie

Nauczyciel prezentuje uczniom grafikę internetową pt. *Drzewo chrześcijaństwa* (<https://www.polityka.pl/niezbednik/1930236,1,chrzescijanstwo-na-swiecie.read>, dostęp: 18.07.2021) i prosi kilku uczniów o podzielenie się spostrzeżeniami, jakie ona w nich wywołuje.

Podsumowanie: w czasie Ostatniej Wieczerzy Chrystus modlił się za swoich uczniów i za cały Kościół: „Za nich Ja sam siebie składał w ofierze, aby i oni zostali uświęceni w prawdzie. Proszę nie tylko za nimi, ale i za tymi, którzy dzięki ich słowu uwierzą we Mnie. Proszę, aby wszyscy stanowili jedno. Ojczy, niech będą jedno z Nami, jak Ty jesteś we Mnie, a Ja w Tobie. Niech stanowią jedno, aby świat uwierzył, że Ty Mnie posłałeś” (J 17, 19-21). Wola Pana wyrażona w tych słowach nie została zrealizowana przez kolejne pokolenia Jego uczniów. Jest to wciąż wielkie wyzwanie i zadanie do podjęcia. Należy przy tym pamiętać, że jest to zadanie nie tylko liderów Kościołów i wspólnot chrześcijańskich czy

też teologów, lecz także – a może przede wszystkim – zwykłych wiernych. I to zadanie nie odświętne, ale codzienne. Warto się zastanowić, jak to zadanie pojmować w codzienności.

Rozwinięcie tematu

Metoda – debata tak, nie, nie wiem. Nauczyciel na tablicy zapisuje pytanie kluczowe: „Czy będzie to służyć jedności chrześcijaństwa?”. Następnie rozwiesza w trzech miejscach sali kartony z napisami: „TAK”, „NIE”, „NIE WIEM” i przedstawia uczniom poniższy schemat przebiegu debaty:

1. Przed każdą rundą debaty prezentowane będzie nowe twierdzenie.
2. Każdy z uczniów podejmuje decyzję, czy zgadza się z danym twierdzeniem, czy też nie.
3. Uczniowie, którzy zgadzają się z danym twierdzeniem, przechodzą na stronę z napisem „TAK”, a uczniowie, którzy z danym twierdzeniem się nie zgadzają, siadają po stronie z napisem „NIE”.
4. Uczniowie, którzy nie mają zdania, zajmują miejsce oznaczone napisem „NIE WIEM”.
5. Gdy już uczniowie zajmą miejsca, nauczyciel oddaje głos najpierw tym, którzy nie mają zdania na temat słuszności danego twierdzenia, i prosi ich, aby wyjaśnili, na czym polegają ich wątpliwości.
6. Jako kolejni wypowiadają się uczniowie, którzy są przeciwni danej tezie, a na koniec ci, którzy się z nią zgadzają – jedni i drudzy uzasadniają swoje stanowiska.

Po zapoznaniu uczniów ze schematem debaty, nauczyciel poddaje dyskusji poniższe twierdzenia:

1. Jedności chrześcijan służy poznawanie swojej wiary i życie według jej zasad (np. przez udział w szkolnych lekcjach religii, formację w ruchach kościelnych, lekturę książek teologicznych).
2. Jedności chrześcijan służy poznawanie doktryny i praktyk duchowych innych denominacji chrześcijańskich (np. przez udział w wycieczkach do świątyń innych wyznań, udział w debatach teologów z różnych wspólnot chrześcijańskich, lekturę książek poświęconych podobieństwom i różnicom wśród wyznań chrześcijańskich).
3. Jedności chrześcijan służy przemilczanie tego, co różni poszczególne Kościoły i wspólnoty chrześcijańskie.
4. Jedności chrześcijan służy codzienna modlitwa o jedność.
5. Jedności chrześcijan służy uczestnictwo w nabożeństwach Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan.

6. Jedności chrześcijan służy wspólna działalność charytatywna na rzecz potrzebujących (np. Wigilijne Dzieło Pomocy Dzieciom organizowane przez Caritas, Diakonię i Eleos).
7. Jedności chrześcijan służy wspólna ewangelizacja (np. ewangelizacja prowadzona przez młodych katolików, protestantów i prawosławnych w ramach Przystanku Jezus lub w ramach rekolekcji wielkopostnych w szkołach).

Podsumowanie: przywrócenie jedności chrześcijan zależy do małych codziennych wysiłków:

- pogłębiania samoświadomości, bo tylko ludzie stojący na mocnych fundamentach i świadomi, tego kim są, nie boją się otwartości na innych i mogą wchodzić z nimi w twórczy dialog;
- ukazywania tego, co łączy, ale także odważnego nazywania, tego, co dzieli i co jest raną, bo prawdziwa jedność możliwa jest tylko na gruncie przebaczenia oraz prawdy;
- modlitwy indywidualnej i wspólnotowej, bo jedność jest zawsze łaską Pana;
- wspólnego działania ewangelizacyjnego, charytatywnego, kulturowego i społecznego, bo jedność w działaniach praktycznych może stać się podglebiem dla jedności doktryny i kultu.

Zakończenie

Pewne jest, że wolą Pana jest jedność Jego uczniów. Ta jedność nie pojawi się jednak na mocy dekretów głów poszczególnych Kościołów czy wspólnot. Ona jest skutkiem otwartości na łaskę Bożą, a także konkretne – choćby małe – czyny poszczególnych chrześcijan. Warto zatem odpowiedzieć sobie na pytanie, co ja konkretnie mogę zrobić, aby uczynić zadość woli Zbawiciela, aby Jego uczniowie stanowili jedno. A zatem – co możesz zrobić?

Notatka

Uczniowie zapisują w zeszytach trzy konkretne rzeczy, które w najbliższym czasie podejmą w ramach troski o budowanie jedności chrześcijan.

Korelacja z edukacją szkolną

- ◆ etyka – działania służące budowaniu jedności rodzaju ludzkiego.